

σιδηροδρόμου τῆς Θεσσαλονίκης μετὰ τοῦ ἐπίσης καλοῦ καὶ δλιγοφέρνου σιδηροδρόμου τῆς Θεσσαλίας. Παράνυμφος ἦτο ὁ κ. Τριχοῦπης. Κατὰ τὴν τελετὴν βεβαίως θὰ ἐρρέθη καὶ τὸ «οὗς ὁ Θεὸς σενέξευξεν, ἀνθρώπος μὴ χωριζέτω». Ἐτέθη ὁμως ἐξαιρετικῶς ἕνεκα τῶν πολιτικῶν περιστάσεων καὶ ἡ παρέθεσις «πλὴν τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Αὐστρίας κόμητος Κάλνκου».

BLAGUEUR

ΕΠΙ ΤΟΥ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ».

Φίλτατε «Ἀσμοδαίε».

Οὐδέποτε ἀνέβην εἰς τὸν Παρνασσὸν καὶ σπανιώτατα εἰς τὸν ὁμώνυμον σύλλογον· διότι φοβοῦμαι τὸ ψῦχος· καὶ διότι ἄλλως τε, ἀκολουθῶν, ὡς ὁ πολὺς κόσμος, τὰ παραγγέλματα τῆς συγχρόνου θετικῆς φιλοσοφίας καὶ μαγειρικῆς, θεωρῶ μᾶλλον εὐκολοχώνευτον ἕνα καταφι τοῦ Χαραμῆ ἢ τοῦ Σόλωνος ἀπὸ μίαν φιλολογικὴν διατριβὴν ἢ μίαν μελέτην. Ἄλλὰ τὸ ἐσπέρας τῆς παρελθούσης Τρίτης τὸ πρᾶγμα ἤγλασσε· τὰ χιόνια τοῦ «Παρνασσού» ἐπρόκειτο νὰ διαλυθῶσιν ὑπὸ τὴν πυρᾶν, ἣν ἔμελλε ν' ἀνάψῃ ὁ ἔθνικός μας ποιητής, καὶ ἐπεθύμησα νὰ θερμυνθῶ καὶ ἐγὼ εἰς αὐτήν· ἀλλ' ἡ αὐτὴ φαίνεται ἐπιθυμία εἶχε συναγείρει πλῆθος πολὺ καὶ ἐχρησίσθησαν ἡρωϊκοὶ ἀγῶνες διὰ νὰ κατορθώσω νὰ εἰσέλθω ἐν τῇ αἰθούσῃ· διότι καὶ αὐτὴ καὶ οἱ διάδρομοι καὶ ἡ κλιμαξ ἕως κάτω μέχρι τῆς θύρας εἶχον κυριευθῆ ὑπὸ ἀκρατῶν σ υ ν - ε σ α ρ δ ε λ λ ω μ έ ν ω ν ἐπ' ἀλλήλων σὺτως, ὥστε καὶ κόκκαλα ἔτριζον καὶ χεῖρες ἀνετείνοντο καὶ στεναγμοὶ ἤκούοντο σύμμικτοι μετ' ἀλγεινῶν ἐπιφωνήσεων:

- ὦχ! στάσου μωρέ!
- Μ' ἐσκάσατε!
- Στὴν ψυχὴ τοῦ πατέρου σου, κάμε μου λίγον τόπο!
- Πᾶν ἢ πλάταις μου!

Καὶ ἐν τούτοις οὐδεὶς ἔφευγε· ἡ φιλοπατρία τοῦ Ρωμησοῦ ἐπιθυμοῦντος καὶ ἐλπίζοντος ν' ἀκούσῃ λίγην λευθερίαν, Ἀγία Λαύρα, τσαπράζια καὶ μηλιόνια, τοὺς συνεκράτει ὅλους παρὰ τὰς ἐν κριγμοῖς διαμαρτυρήσεις τῶν κοκκάλων των. Συνέκτετο δὲ τὸ ἀκρατήριον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ μέλη τοῦ συλλόγου, φοιτητᾶς, μαθητᾶς, μισὴ μ ε ρ ῖ δ α ὠ ρ α ῖ ο υ φύλου εἰς ἐν ἄκρον τῆς αἰθούσης καὶ, μὰ τὴν πατρίδα, νομίζω ὅτι παρὰ τὴν θύραν διέκρινα καὶ τὸν λευκὸν πώγωνα γηραιοῦ φουστανελλᾶ, ἐλθόντος ν' ἀκούσῃ τὸν ψάλτην τῶν συναγωνιστῶν του ἰσως. Ἡ δὲ προσδοκία ἦτο τόση ὥστε καὶ ζήτω ἤκουσθησαν, ὅτε ἐφάνη τὸ παραδοξοφυές μέλαν τοῦ Ἀχιλλέως ὑπογένειον καὶ ἡ ποιητικὴ κεφαλή του, ἐφ' ἧς ὁμως δὲν ἐπενήργησαν οἱ πύγαι τῆς Ρωσσίας, φαίνεται ἰσως ἐκ τοῦ πρὸς αὐτοὺς μίσους του.

* *

Ἐνιαύσιος σχεδὸν ἀπουσία ἐντεῦθεν δὲν τὸν ἔλλαξε διόλου.

Ἡ αὐτὴ ἐκφρασις, τὸ αὐτὸ βυρῶνειον ὕφος, τόσῳ κοινὸν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος καὶ τόσῳ γελοῖον φανόμενον ἐν τῇ πεζῇ ἡμῶν ἐποχῇ, ἡ αὐτὴ πρὸ πάντων ἀπαγγελία, ἡ γνωστοτάτη τοῦ Ἀχιλλέως μας ἀπαγγελία, ρομμαντικὴ, ὡς ἔλα του, τρομῶδης, βραχνῆ ἐνίοτε, ἐξημμένη, ἐνεχουσα ὅλα τὰ δάκρυα τοῦ Ἀγνώστου καὶ τὸ πάθος τοῦ Ἀλφρέδου, ἀνυψομένη εἰς βρυχηθμὸν εἰς τὰ ἐνθουσιάζοντα μέρη τῶν ποιημάτων του καὶ εἰς τὰ παθητικὰ ἐκλείπουσα εἰς λυγμὸν.

* *

Ἀπίγγειλε τρία ἐν ὄλῳ ποιήματα τὸ πρῶτον ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπεσοδίου τῆς κρητικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἕτερον τῆς ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ Χασεκῆ. Χειροκροτήματα δ' ὀλίγα σχετικῶς ἐπηκολούθησαν τὸ ποίημα τοῦτο· διότι ἐνεῖχε καὶ σπιθηρας λογικῆς καὶ ποιήσεως ἀληθινῆς καὶ πλουσίας, ἀναμνησκούσης τὸν ἄλλοτε Παράσχον· ἀλλ' ἐξέσπασαν παταγώδη χειροκροτήματα, ὡς τρακατροῦκα προσκολληθεῖσαι εἰς ἐνδυμα διαδύτου ἐν ἡμέραις ἀπόκρου, ἀπαγγελλομένων τῶν ἄλλων δύο ποιημάτων, τὰ ὁποῖα ἔγραψεν ἐν Ρωσσίᾳ νοσταλγῶν ὁ ποιητής, καὶ ὧν τὸ ἐν εἶχε δημοσιευθῆ, ἀν ἐνθυμησθε, ἐν τῷ Ἐσπέρω τῆς Λειψίας. Φρενητιωδῶς ἐχειροκρότησαν τὸν ποιητὴν ἐξυμνοῦντα τὴν Ἀθήναια, τὴν σημερινὴν Ἀθήναια τοῦ κ. Σούτσου, τοῦ κ. Φιλίμονος καὶ τοῦ κ. Δαμαλά, καὶ ἀποκαλοῦντα αὐτὴν ἐν σειρᾷ εἰκόνων καὶ μεταφορῶν, αἵτινες ἐκαθαλίκευον ἢ μίαν τὴν ἄλλην, γέλοιο Χριστοῦ, δεῖπνο καρδιάς, πνοὴ μύρου, ἄγια τράπεζα τῆς γῆς, τῶν τραγουδιῶν τραγουδι τοῦ Γαδριήλ λουλουδοῦ. Οἱ ἀκραταὶ, Μιθριδάται σύγχρονοι, συνειθίσαντες φαίνεται πρότερον τὸν στόμαχόν των εἰς ὄλην τὴν δηλητηριώδη τοῦ γούστου ξυνίλαν τῶν ἐκάστοτε ἐκδιδομένων ποιητικῶν συλλογῶν, κατέπειον τὸ ποίημα αὐτὸ μετ' ἀγαλλιᾶσεως καὶ συνεφώνησαν μετὰ τοῦ κ. Παράσχου, ὅτι ἐν Ἀθήναις ζῶν κανεὶς κοιμᾶται κ' εἶνε ἔξυπνος καὶ ζῆ καὶ σὲν πεθάνη.

* *

Ἀλλ' ὅτε ἐξῆλθον τοῦ «Παρνασσού» καὶ εἶδον τοὺς γεννάδας ἀκρατᾶς νὰ βοθίζωνται εἰς τὴν λάσπην καὶ νὰ σπάζουν τὰ μοῦτρα των ἐπὶ τῶν στύλων τοῦ φωταερίου καὶ ἤκουσα αὐτοὺς καταρωμένους καὶ τὴν Ἀθήναια καὶ τὰ καλά της, ἐσκέφθην τί ὠραίαθὰ ἦτον ἀν κατώρθου ὁ κ. Παράσχος καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι· ὅτι κατορθοῖ ἐν τῇ φαντασίᾳ, νὰ μᾶ· κίμνη δηλαδὴ νὰ ἀσφραίνωμεθα μῦρα ὅπου ἀσφρακτιώμεν ἐκ τῶν οὐρῶν καὶ τοῦ φανικοῦ ὀξέος, νὰ αἰσθανώμεθα δρόσον ὅπου δὲν ὑπάρχει παρὰ σκόνην, λάσπη, σκιά καὶ νὰ βλέπωμεν ἄνθη ὅπου δὲν φυτρῶνουν παρὰ δῖμαρκα καὶ ἑταιρία φωταερίου, οὐρητίρια, σύλλογοι καὶ λυρικοὶ ποιηταί.